

pro uznání, poněvadž jako rozsudek konečný musil by obsahovati i rozhodnutí o útratách, což prý však není možné, poněvadž žalovaný učinil návrh na přisouzení útrat podle § 45 c. ř. s., a o tomto návrhu nelze rozhodovati bez dalšího řízení. Závěr tento nelze schváliti. Neboť § 52 prvý odstavec c. ř. s. nařizuje v prvé větě, že jest rozhodnouti o závazku k náhradě nákladů v každém rozhodnutí, které rozepři pro tu kterou stolicí úplně vyřídí. V souzeném případě však vydáním rozsudku pro uznání nebude věc pro stolicí úplně vyřízena. Rozsudkem pro uznání bude jen vyřízen spor ve věci samé, avšak jest ještě rozhodnouti o útratách. Rozhodnutí o nákladech sporu pak bude vydati samostatně (§ 423 c. ř. s.). Přisvědčiti nelze ani dalšímu názoru dovolacího rekursu, že okamžitému vydání rozsudku pro uznání brání ta okolnost, že uznání obsahovalo obmezení v příčině útrat, takže prý jde zde nikoli o úplné, nýbrž jen o obmezené uznání. § 395 c. ř. s. mluví o uznání »nároku«, nikoli též o uznání »nákladů«; tyto nejsou částí hlavního nároku ani jeho příslušenstvím. V souzeném případě byl nárok žalobcův uznán úplně a bezvýhradně, způsobem nepřipouštějícím žádných pochybností. Návrh podle § 45 c. ř. s. toto uznání neučinil nejasným ani je neobmezil. Poukaz na rozhodnutí vídeňského nejv. soudu ze dne 8. března 1911 č. j. Rv VI 122/11 Gl. U. 5395, není případný. Toto rozhodnutí se týkalo případu, v němž návrh na přisouzení útrat činil pochybným význam a rozsah uznání hlavního nároku. Komentář Neumannův k c. ř. s., mluvě na str. 1129 o tom, že uznání nesmí býti obmezeno otázkou útrat, má patrně na mysli rovněž jen podobné případy, vzbuzující pochybnost ohledně otázky uznání, nikoli však případ § 45 c. ř. s., jenž právě předpokládá uznání ve smyslu § 395 c. ř. s., to jest takové, by mohl na jeho podkladě ihned býti vydán rozsudek.

Čís. 12285.

O tom, že bylo odepřeno zaplatiti poštovné (§ 109 c. ř. s. a čl. II. zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n.), lze mluvit teprve, když byl adresát k zaplacení poštovním orgánem vyzván a zdráhal se tak učiniti.

V případech relativního nuceného zastupování advokátem nemá býti vydán rozsudek pro zmeškání, dostaví-li se za stranu jiný plnomocník než advokát, nýbrž má býti postupováno podle § 185 c. ř. s. Plnomocníkem nelze tu vyrozumívati jen toho, kdo se může zmocněním vykáhati, nýbrž i jednatele bez příkazu, zejména manžela.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1933, R II 453/32.)

Žalovaná zameškala první rok v řízení o žalobě zadané na okresním soudě v místě, kde byli více než dva advokáti, načež byl k žalobcovu návrhu vynesena proti ní rozsudek pro zmeškání podle žaloby. O dovolací soud zamítl odvolání, uplatňující zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání žalované znova rozhodl.

Důvody:

Stěžovatelka napadla rozsudek pro zameškání prvního roku především z důvodu zmatečnosti podle § 477 čis. 4 c. ř. s., ježto se prý poštovní orgán, doručuje jí žalobu, nezachoval podle předpisů §§ 104 a 109 c. ř. s. Zdali tomu tak skutečně bylo, rekursní soud nevyšetřil podle druhého odstavce § 473 c. ř. s., nýbrž neuznal na vytýkanou zmatečnost prostě proto, že stěžovatelka ani netvrdí, že se nabízela zaplatiti při doručování poštovné, takže se uložení na poště stalo právem po rozumu § 109 c. ř. s. a čl. II. zákona ze dne 19. ledna 1928, čis. 23 sb. z. a n. Než právem poukazuje stěžovatelka k tomu, že o odepření zaplacení poštovného by se mohlo mluvíti teprve, kdyby byla poštovním orgánem k zaplacení vyzvána a učiniti tak se zdráhala, neboť mohla býti toho míněni, že jde o zásilku, která nepodléhá placení poštovného, v kterémžto případě by se stalo platné doručení podle § 109 c. ř. s. zanecháním zásilky na místě. Bude proto na odvolacím soudu, by vyšetřil podle druhého odstavce § 473 c. ř. s., zda poštovní orgán doručuje žalobu vyzval stěžovatelku k zaplacení poštovného, zda zaplacení odepřela a zda jí poštovní doručovatel po rozumu § 14 (5) předpisů o doručování soudních vyřízení poštou (Věstník ministerstva spravedlnosti z r. 1928 sdělení č. 84) oznámil, že soudní vyřízení (žaloba) bude po 14 dnů uloženo u poštovního úřadu a že si je může v této době odebrati. Předpisy o doručování žalob jsou rázu donucovacího a, nebylo-li jich šetřeno, má to za následek neplatnost doručení.

Další zmatečnost řízení v první stolici podle § 477 čis. 4 c. ř. s. spatřovala stěžovatelka v tom, že první soudce, ač její spolužalovaný manžel, který se dostavil k prvnímu roku, prohlásil, že bude stěžovatelku zastupovati, vynesl rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud neuznal na tuto zmatečnost, aniž v tomto směru předsevzal šetření po rozumu druhého odstavce § 473 c. ř. s., proto, že prý z odvolání jest zřejmo, že se spolužalovaný manžel stěžovatelky nemohl vykázati její plnou mocí a že stěžovatelka ho k zastupování vůbec nezplnomocnila a jeho postup dodatečně neschválila. S těmito vývody napadeného usnesení nelze souhlasiti. Jak blíže dolíčeno v rozhodnutí čis. 2683 a 5810 sb. n. s., nemá býti v případech relativního nuceného zastupování advokátem (§ 29 c. ř. s.) vydán rozsudek pro zmeškání, dostaví-li se za stranu jiný plnomocník než advokát, nýbrž má býti postupováno podle § 185 c. ř. s. Plnomocníkem nelze však vyrozumívati jen toho, kdo se může zmocněním vykázati, nýbrž, jak dolíčeno v rozhodnutí čis. 8197 sb. n. s., i jednatele bez příkazu a zejména tedy manžela, jemuž již podle §§ 91, 1009, 1029, 1034, 1237, 1239 obč. zák. přísluší zastupovati manželku bez zvláštní plné moci, ovšem ne proti její vůli. O zastupování proti její vůli nemůže zde však býti řeči, ana stěžovatelka, jak plyne z vývodů jejího odvolání, proti jeho zastupování nic nenamítá, tedy je schvá-

lila. Je-li proto správným tvrzení stěžovatelky, že její spolužalovaný manžel prohlásil při prvním roku, že ji bude zastupovati, bylo povinností prvního soudu, by nevynesl ihned rozsudek pro zmeškání, nýbrž postupoval podle zásad právě vyslovených. Bude proto na odvolacím soudě, by podle druhého odstavce § 473 c. ř. s. vyšetřil, zda jsou správná tvrzení stěžovatelky v naznačeném směru, a pak teprve o odvolání v tomto směru rozhodl. Právem proto vytýká stěžovatelka, že odvolací řízení zůstalo vadným, an odvolací soud neprovedl shora naznačená šetření po rozumu druhého odstavce § 473 c. ř. s.

Čís. 12286.

Nepřípustnost pořadu práva, domáháno-li se na obci na Moravě náhrady škody pádem do stoky proto, že na obecním uličním kanálu byla ochranná mříž špatně připevněna a že žalovaná obec ručí za zavinění strážníků, kteří byli obcí pověřeni, by dohlíželi, zda ochranné mříže kanálu jsou v pořádku.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1933, R II 537/32.)

Žalobce domáhal se na žalované obci na Moravě náhrady škody, tvrdě, že když stoupl na okraj ochranné mříže, tato vyletěla a žalobce spadl přímo do čistící šachtice kanálu, při čemž se poranil a uvedl dále, že uzávěrka kanálu byla ve vadném stavu a následkem toho k úrazu došlo, že žalovaná obec, jež kanál spravuje, jest povinna tuto uzávěrku udržovati v pořádku, že jest žalobci známo, že strážníci, kteří byli pověřeni obcí, by dohlíželi, zda stoky, totiž uzávěrky jsou v pořádku, nedohlíželi na kanály, že se několik měsíců nepřesvědčili, zda uzávěrka kanálu jest v řádném stavu, že revise ohledně stavu silnice a jejích součástí nebyla po mnoho měsíců vykonána, že tedy obec zodpovídá z těchto důvodů za zavinění svých zřízců a za škodu žalobci tímto zaviněním způsobenou. Námitce nepřípustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Při zkoumání otázky, zda věc patří či nepatří na pořad práva, jest rozlišovati mezi pojmem obecního statku a obecního jmění. Dále jest se zabývati otázkou, k jakému účelu slouží zařízení, kterým vznikla škoda. Žalobce uvedl v žalobě, že kanál, do kterého spadl, je částí obecní kanalisace, tedy členům obce sloužící a leží na pozemku, který je zapsán v seznamu veřejného statku. Obecní majetek jest buď obecním jměním neb obecním statkem. Rozdíl v obojím záleží v určení, jehož se dostalo obecnímu majetku příslušnými orgány. Slouží-li obecní majetek podle svého určení tomu, by jej obec užívala jako každý jiný soukromý vlastník, jde o obecní jmění, o němž platí ustanovení práva soukromého (§ 290 obč. zák.). Slouží-li však obecní majetek k tomu, by jej užívali buď obec anebo všichni členové obce, nebo určité třídy občanstva z důvodu své přináležitosti k obci, jde o obecní statek. Žalobce líčí pozemek, na němž se úraz stal, jako pozemek uliční, používaný všemi členy obce.